

SVET EVROPE
EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

ZADEVA ČOP proti SLOVENIJI

(Pritožba št. 6539/02)

SODBA

STRASBOURG

7. december 2006

Ta sodba bo postala dokončna pod pogoji iz drugega odstavka 44. člena Konvencije. Mogoče je, da bo na njej opravljena uredniška redakcija.

V zadevi Čop proti Sloveniji

je Evropsko sodišče za človekove pravice (tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

gospod J. HEDIGAN, *predsednik senata*,
gospod B.M. ZUPANČIČ,
gospod V. ZAGREBELSKY,
gospa A. GYULUMYAN,
gospod E. MYJER,
gospa I. ZIEMELE,
gospa I. BERRO-LEFÈVRE, *sodniki*,

in gospod V. BERGER, *sodni tajnik*,

po posvetovanju za zaprtimi vrati 16. novembra 2006
izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva je bila sprožena s pritožbo (št. 6539/02) proti Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija) 26. januarja 2002 vložil slovenski državlján gospod Anton Čop (v nadaljevanju: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopal gospod J. Vrvišar, odvetnik iz Kamnika. Slovensko vlado (v nadaljevanju: Vlada) je zastopal njen zastopnik gospod L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik je na podlagi prvega odstavka 6. člena Konvencije zatrjeval, da je bilo trajanje postopka pred domačim sodiščem, v katerem je bil udeležen kot stranka, predolgo. Navajal je tudi pomanjkanje učinkovitega domačega pravnega sredstva v zvezi s predolgim trajanjem sodnega postopka (13. člen Konvencije).

4. 13. septembra 2005 je Sodišče odločilo, da o pritožbi glede dolgega trajanja postopka in glede pomanjkanja učinkovitih pravnih sredstev v zvezi s tem obvesti Vlado. V skladu s tretjim odstavkom 29. člena Konvencije je odločilo, da hkrati odloči o dopustnosti pritožbe in o utemeljenosti zadeve.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1956 in živi v Kamniku.

6. Dne 12. oktobra 1993 je pritožnik pri Temeljnem sodišču v Ljubljani vložil predlog za izvršbo proti gospodarski družbi Avtotehna (v nadaljevanju: AT). Zahteval je plačilo zapadlih plač po sodbi delovnega sodišča s 16. oktobra 1993.

Dne 10. decembra 1993 je sodišče dovolilo izvršbo.

Dne 15. decembra 1993 se je pritožnik zoper ta sklep pritožil, saj sodišče ni odločilo o stroških postopka.

V neugotovljenem času je AT vložila ugovor zoper sklep o izvršbi in je sodišče ustavilo izvršbo.

Dne 28. junija 1994 je za Slovenijo začela veljati Konvencija.

Dne 1. januarja 1995 je pristojnost v zadevi zaradi reforme slovenskega sodnega sistema pridobilo Okrajno sodišče v Ljubljani.

Dne 12. februarja 1996 je AT dopolnila svoj ugovor in obvestila sodišče o znesku, za katerega je predvidevala, da ga dolguje pritožniku.

Dne 11. februarja 1999 je pritožnik vložil nadzorstveno pritožbo pri Ministrstvu za pravosodje, ker sodišče še ni izdalo sklepa.

Dne 10. marca 1999 je sodišče AT za izpodbijanje sklepa o izvršbi napotilo na pravdo.

7. Dne 9. aprila 1999 je AT vložila tožbo proti pritožniku pri Okrajnem sodišču v Ljubljani in izpodbijala izvršitev sodbe s 16. oktobra 1993.

Sodišče je 2. novembra 2000 pozvalo pritožnika, naj odgovori na tožbo, kar je storil 11. decembra 2000.

Dne 15. oktobra 2002 je pritožnik zoper AT vložil nasprotno tožbo.

Dne 9. novembra 2004 je sodišče opravilo prvo obravnavo.

Obravnava, razpisana za 14. december 2004, je bila v soglasju s strankama preložena, saj Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje ni predložil od sodišča zahtevane dokumentacije.

Dne 1. februarja 2005 je sodišče opravilo obravnavo, ki se je pritožnik ni udeležil. Sodišče se je odločilo, da zaključi postopek.

Dne 1. marca 2005 se je sodišče odločilo, da ponovno odpre postopek in določi izvedenca finančne stroke, kot je to predlagala AT.

Postopek še ni končan.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA IN 13. ČLENA KONVENCIJE

8. Pritožnik se je pritožil zaradi nerazumno dolgega trajanja postopka. Skliceval se je na prvi odstavek 6. člena Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče.«

9. Vsebinsko je pritožnik nadalje navajal, da pravna sredstva, ki so v Sloveniji na voljo glede nerazumno dolgih sodnih postopkov, niso učinkovita. Skliceval se je na 13. člen Konvencije, ki določa:

»Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

10. Vlada se je sklicevala na to, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

11. Pritožnik je izpodbijal to navedbo in trdil, da domača pravna sredstva niso učinkovita.

12. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevam *Belinger in Lukenda (Belinger proti Sloveniji (odl.), št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6. oktober 2005)*. V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanju domačih pravnih sredstev, saj je ugotovilo, da pravna sredstva, ki jih je pritožnik imel na voljo, niso bila učinkovita.

13. Kar zadeva obravnavano zadevo, Sodišče ugotavlja, da Vlada ni predložila nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

14. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena Konvencije. Prav tako ni nedopustna iz katerih koli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B. Utemeljenost zadeve

1. Prvi odstavek 6. člena

15. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 28. junija 1994, na dan, ko je za Slovenijo začela veljati Konvencija, in se še ni končalo. Upoštevno obdobje je torej trajalo več kot deset let in štiri mesece na dveh stopnjah sojenja.

16. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika (gl. med drugim *Frydlender proti Franciji* [GC], št. 30979/96, odstavek 43, ESČP 2000-VII).

17. Po proučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da je bilo trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in ni izpolnilo zahteve po sojenju v razumnem roku.

Prišlo je torej do kršitve prvega odstavka 6. člena.

2. 13. člen

18. Sodišče ponovno poudarja, da 13. člen Konvencije zahteva, da se zagotovi učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatrjevano kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz prvega odstavka 6. člena (gl. *Kudła proti Poljski* [GC], št. 30210/96, odstavek 156, ESČP 2000-XI). Sodišče ugotavlja, da je ugovore in trditve, ki jih je predložila Vlada, zavrnilo v prejšnjih zadevah (gl. *Lukenda*, naveden zgoraj) in ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi prišlo do drugačnega zaključka.

19. Zato Sodišče meni, da je v obravnavani zadevi prišlo do kršitve 13. člena zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožnik mogel pridobiti odločbo, na podlagi katere bi lahko uveljavljal svojo pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa prvi odstavek 6. člena.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

20. Pritožnik ni vložil zahtevka za pravično zadoščenje. Tako Sodišče šteje, da ni podlage, da bi pritožniku dosodilo kakršen koli znesek.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaša*, da je pritožba dopustna;
2. *razsoja*, da je prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena Konvencije;
3. *razsoja*, da je prišlo do kršitve 13. člena Konvencije;
4. *razsoja*, da ni podlage, da bi pritožniku dosodilo pravično zadoščenje.

Sodba je napisana v angleščini in pisno notificirana 7. decembra 2006 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Vincent BERGER
sodni tajnik

John HEDIGAN
predsednik senata